

ἀλλὰ μεταγενέστερον, διὰ Β. Δ. τῆς 9 Ἀπριλίου 1864 ὠρίσθη ἐκ νέου ὅτι: «ἡ σημαία τῶν ταγμάτων τοῦ πεζικοῦ εἶνε ἐκ κυανοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, φέροντος πέριξ χρυσοῦς κροσσούς καὶ εἰς τὸ μέσον σταυρὸν ἐκ λευκοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, εἰς δὲ τὸ κέντρον τοῦ σταυροῦ τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Γνωστὸν ὅτι καθιερώθη ἐκ συνηθείας, ὅπως ἡ μὲν σημαία τῆς ξηρᾶς ἔχη κυανοῦν μᾶλλον διαυγές καὶ προσεγγίζον πρὸς τὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἡ δὲ ναυτικὴ βαθὺ καὶ οἶονεὶ θαλάσσης τρικυμιώδους.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΑΣ

Ε Λ Α

ΜΟΝΑΧΗ σιῆς Νυχτὸς τ' ἀστερόφωτα πλάτη,
 Ἀπὸ ῥόδα λευκὰ σοῦχω στρώσει κρεββάτι
 Ἔλα, γύρε ἀπαλὰ τὸ ξανθὸ σου κεφάλι,
 Κάθε θλιῖμι βαθειὰ νὰ ξεχάσης καὶ πάλι.
 Ἄγγελός σου κρυφός, θ' ἀγρυπνῶ σιὸ πλευρό σου,
 Τὸν καθένα πικρὸ νὰ ξεχνᾷς στοχασμό σου.
 Καὶ τὸ ἄστρο τ' ὠχρὸ ποῦ μᾶς εἶδε τὰ βράδνα
 Νὰ γυρνοῦμε οἱ δυὸ στὰ βουνά, στὰ λαγκάδια,
 Μυστικὰ μιὰ χρυσῆ θὰ σκορπίζη ἀχτίνα,
 Νὰ χαϊδεύῃ τ' ἀχνὰ τοῦ μετώπου σου κοῖνα.

Μοναχὴ σιῆς Νυχτὸς τ' ἀστερόφωτα πλάτη
 Ἀπὸ ῥόδα λευκὰ σοῦχω στρώσει κρεββάτι...
 Ἐλα, ἔλα γυρτὸς σιὴ θεομὴ μου ἀγκάλῃ
 Τῆς καρδιᾶς μου ν' ἀκοῦς τὰ τραγούδια καὶ πάλι...
 Κι' ἂν ὁ Χάρος ποτὲ σιὴ ῥοδόλευκῃ στρώσῃ
 Ἐρῶθῃ μαῦρα φτερὰ σιὸ κορμί σου ν' ἀπλώσῃ,
 Σιὴν ἀγκάλῃ του πρὶν νὰ σὲ σφίξῃ, θὰ γύρω
 Τῆς ψυχῆς μου δειλὰ νὰ σκορπίσω τὸ μῦρο...
 Καὶ θὰ σβύσω ἐγὼ σιὸ λευκὸ προσκεφάλι
 Νεκρωμένα μὴ ἴδῶ τὰ κερῆνια σου κάλλῃ.

ΜΑΡΙΚΑ ΚΑΡΑΚΑΣΗ ΠΙΠΙΖΑ